

Rose

모아이 (โมอาอี) เขียน
RTSha แปล
Aluma วาด

เมฆฟ้า Cloudless Sky ไร้เมฆ

클라우드리스
스카이

พิมพ์ครั้งที่ 1

Rose

ห้องฟ้าไร้เมฆ 1

Cloudless Sky

클라우드리스 스카이

모아이 โมอาอี

เขียน

RTSha

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ



ท้องฟ้าไร้เมฆ 1

클라우드리스 스카이

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com    @amarinbooks   Rose Publishing

클라우드리스 스카이

Cloudless Sky

Copyright © Moai, 2021

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by Daewon C.I Inc., Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited in 2025 by arrangement with Daewon C.I Inc. through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8271-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกตุ • กรรมการผู้จัดการ อนุชนีย์ วิรดกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริธิดา มั่นสมันตรี • บรรณาธิการ ศิรวิมล สิมณี • บรรณาธิการเล่ม เชาวพิชญ์ อรุณทอง

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ญาณิศา งานเพียรเลิศ, กุณศิรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สิริพงษ์ กิจวัตร, ญาณิกา อยู่ยิ่ง • พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, กมลวรรณ สมรูป

คำนำสำนักพิมพ์

เคยอยากมีพลังวิเศษอย่างการเหาะได้ หรือมีพลังกำลังแข็งแกร่งกว่าใครไหม

หากสิ่งนั้นมาพร้อมความรับผิดชอบแสนยิ่งใหญ่ ที่อาจพรากชีวิตให้ดับสูญได้ทุกเมื่อ ยังจะอยากมีพลังพิเศษอีกหรือเปล่า

โซรัมได้รับพลังพิเศษที่สามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ จากเด็กคนหนึ่งที่ถูกครอบครัวยุติกรรมแล้ว กลายเป็นผู้พิทักษ์อันดับต้น ๆ ของประเทศ ซึ่งมีหน้าที่คุ้มครองประเทศเกาหลีใต้ให้รอดพ้นจากภัยพิบัติของรอยแยกที่ไม่รู้จักกำเนิด

ชีวิตเขาเหมือนจะดีขึ้นในทุกด้าน แต่ไม่มีใครรู้ว่าเขาย้อนเวลากลับมาสี่ครั้งแล้ว และทุกครั้งจุดจบก็เป็นแบบเดิม นั่นคือฮันแทฮุนสละตัวเองตายแทนเขา ซินโซรัมไม่เข้าใจสักนิดว่าอีกฝ่ายทำแบบนี้ทำไม และไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์ที่ทำให้เขาเป็นหนี้ชีวิตฮันแทฮุนไม่รู้จบได้อย่างไร

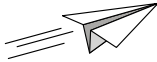
ชีวิตที่เหลือของซินโซรัมจะมีวิธีใดทำให้เขาหลุดพ้นจากวังวนนี้หรือไม่ มาร่วมลุ้นไปด้วยกันนะคะ

Rose

A composite image featuring a dark, starry night sky with a prominent bright star and its diffraction pattern in the upper half. The lower half shows a city skyline at night, with several skyscrapers illuminated and their lights reflecting on a body of water in the foreground. The text 'Cloudless Sky' and 'บทที่ 1' is centered in the middle of the image.

Cloudless Sky

บทที่ 1



0

Prologue

ความปรารถนาอันแรงกล้าทำให้เกิดปาฏิหาริย์

ความศรัทธาที่มั่นคง สัญชาตญาณในการเอาชีวิตรอด ความโลภ ที่เห็นแก่ตัว ความเสแสร้ง และการเสียสละ ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตามแต่ มนุษย์ จะมุ่งหน้าไปตามความปรารถนาและมักพยายามไขว่คว้ามันมาเหมือนเป็น พระเจ้า ทุกสิ่งที่กล่าวกันว่าสวรรค์มาโปรด สุดท้ายจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากปราศจากความปรารถนาอันแรงกล้า

อย่างไรก็ตาม ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่พรสำหรับทุกคน เพราะ ท้ายที่สุดแล้ว มนุษย์ก็ไม่สามารถกลายเป็นพระเจ้าได้นั่นเอง
โครม...

ตึกสูงเอนและพังลงมา เสียงร่วงหล่นของมันฟุ้งราวกับเสียงผีเท้า แห่งภัยพิบัติใหญ่ที่กำลังใกล้เข้ามา อาคารใจกลางเมืองทยอยลงมาทำลาย อาคารโดยรอบเป็นทอดๆ ด้านหลังฝุ่นที่บดบังการมองเห็น ตัวกลายเป็นฝุ่น ซึ่งมีจำนวนมากว่าผู้รอดชีวิตถึงสิบเท่ากำลังเข้ามาใกล้เรื่อยๆ

ภัยพิบัติระดับศูนย์ครั้งที่สี่เกิดขึ้นในเกาหลี่ใต้ ปฏิบัติการปราบปราม รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ล้มเหลว

ห้องฟ้าเป็นสีฟ้าสดใสนั้นเสปตา รอยแยกขนาดใหญ่ลากยาวจาก ห้องฟ้าไปจนถึงพื้นดิน ตัวกลายเป็นฝุ่นที่ทะลักออกมาจากรอยแยกสีดำราวกับ กำลังเยาะเย้ยให้กับความพุ่มเทในการต่อสู้และการป้องกันช่วงสองวัน ที่ผ่านมา

“แม่ ตั้งแต่ไปทำซัซแซ¹ที่แม่ชอบกินกันนะ ทำแล้วกินมันให้หมดเลย หนูจะอดทนไว้จนกว่าจะถึงตอนนั้นเอง”

โซรัมที่ได้ยินเสียงคุยโทรศัพท์อยู่ข้างๆ เงยหน้าขึ้น

“...รักนะ” หลังวางสายด้วยประโยคสุดท้าย อายองก็กำโทรศัพท์มือถือไว้แน่นแล้วโยนทิ้งไปด้านข้าง ถึงอย่างไรเธอก็ไม่มีเวลาได้ดูมันอีกแล้ว

อายอง ผู้พิทักษ์ที่ปีนี้เพิ่งอายุยี่สิบปี บังคับมือตัวเองให้จับอาวุธอีกครั้ง น้ำตาไหลลงมายังคางที่สั่นเทา เธอยังเด็กเกินไปที่จะเข้าใจเย็นยอมารับสถานการณ์ซึ่งไม่เหลือแม้แต่ความหวัง

“อ้ากกกก!”

“ทำไม ทำไม่มันถึงใหญ่ขึ้นล่ะ! ทำไมกัน! กินคนไปตั้งเยอะตั้งแยะแล้ว!”

“จะ...ฉันยังไม่อยากตาย! เวิร์ธ! ฉันยังอยากมีชีวิตอยู่...อีก...”

ไม่ใช่เพียงอายองเท่านั้น แต่เสียงคร่ำครวญของผู้คนที่ต่อสู้และอดทนเพื่อความหวังจนถึงที่สุดดังลั่นไปทั่ว เมื่ออายองได้ยินเสียงเหล่านั้น เธอก็ออกแรงกัดฟันจนกรามสั่นเล็กน้อย ในเวลานี้คนเดียวที่ไม่เปลี่ยนสีหน้าเลยคือโซรัม เขายืนอยู่ข้างอายองและก้าวออกไปข้างหน้าหนึ่งก้าว

“ผู้พิทักษ์อายอง”

“...คะ หัวหน้า”

“ถอยหลังไปครับ ไปอยู่ด้านหลังสุดเลย”

หากอยู่ด้านหลังก็ออกจากแนวรบได้ง่าย มีผู้พิทักษ์จำนวนไม่น้อยหนีออกจากที่เกิดเหตุไปแล้ว ถ้าอายองกลับบ้านตอนนี้ เธอจะได้ใช้เวลาช่วงสุดท้ายกับครอบครัวอันเป็นที่รัก ถือเป็นภาระที่จ่อมปลอมครั้งสุดท้ายของคนที่ไม่ได้ทำหน้าที่อย่างเหมาะสมมาหลายปี

ตามที่คิดไว้ อายองมองเขาด้วยสีหน้าที่บ่งบอกว่า ‘คนคนนี้จริงๆ มาพูดอะไรของเขาเนี่ย’ ถึงอย่างนั้นชินโซรัมก็จับดาบและก้าวไปข้างหน้าเรียบร้อยแล้ว

¹ซัซแซ หรือจับแซ เป็นอาหารที่ทำโดยการคลุกเคล้าเส้นเส้นกับผักหลายๆ ชนิด และเนื้อหั่นชิ้นเล็กที่ผัดให้เข้ากัน

ร่างกายของเขาเต็มไปด้วยบาดแผลพอกๆ กับอาวุธในมือที่เต็มไปด้วยเลือดและฝุ่น ฝูงตัวกลายพันธุ์เดินกะโผลกกะเผลกเข้ามาใกล้ ทว่าโซรัมกลับเพิ่มความเร็วในการเข้าหาสัตว์ประหลาด

สิ่งแรกที่สังเกตเห็นได้คือตัวกลายพันธุ์ที่มีรูปร่างเหมือนแพะ มันมีเขาสีดำทั้งตัวรวมถึงใบหน้า ตัวกลายพันธุ์ของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่เป็นสัตว์ใหญ่ยักษ์ที่ถูกเปลี่ยนรูปร่างจนแปลกประหลาด โซรัมคิดขณะชักดาบ

คราวนี้คงได้ตายที่นี่สินะ

...คืดดดด...!!

ตัวกลายพันธุ์ที่โดนฟันตรงสี่ข้างกริ๊ดร้อง ดาบเหวี่ยงออกไปฟันลำตัวของมัน มีหมอกสีน้ำเงินซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของพลังที่เขาครอบครองก่อตัวขึ้นรอบๆ ดาบ จากนั้นก็ฟันเข้าที่หลังใบหู

ฉิบ!

...คืดดดด...!

บริเวณบาดแผลฉกรรจ์ของตัวกลายพันธุ์ที่ตายกลายเป็นเถาสีดำ ซึ่งค่อยๆ กระจายและสลายไปในที่สุด แต่มันก็เป็นเพียงหนึ่งในตัวกลายพันธุ์นับหมื่นที่หลั่งไหลออกมาจากรอยแยก พวกมันประมาณสิบกว่าตัวเข้ามาล้อมโซรัม บนท้องฟ้ายังมีตัวกลายพันธุ์หลากหลายสายพันธุ์กำลังลงมา

โซรัมก้าวไปข้างหน้าอีกหนึ่งก้าว เขาฟันขาของวัวตัวใหญ่ที่มีขนาดเท่าอาคารหนึ่งชั้น ในจังหวะที่ตัวกลายพันธุ์โอนเอนก็ถูกตัดหัวทิ้ง

ร่างกายของเขายังเคลื่อนไหวได้เป็นอย่างดี เขาเอี้ยวตัวไปด้านหลังและฟันร่างของตัวกลายพันธุ์ตัวใหม่ แผ่นหนังที่หนากว่าความยาวดาบถูกฉีกทิ้ง ก่อนที่เจ้าตัวนี้จะเหลือแต่ซาก เขาก็หันไปโจมตีตัวกลายพันธุ์ตัวแล้วตัวเล่าเรื่อยๆ แล้ว

ขณะที่โซรัมเคลื่อนตัวไปด้านหลังมากขึ้น พวกตัวกลายพันธุ์ที่รูกืบไปก่อนหน้านั้นก็หันกลับมา ตาแดงก่ำนับสิบดวงของพวกมันฉายภาพมนุษย์คนหนึ่งซึ่งตัวเล็กกว่ามาก

สัตว์ร้ายที่ไม่รู้ว่าคือตัวอะไรน้ำลายไหลและรีบพุ่งเข้าหาลำคอของเขาอย่างฉับพลัน

เครื่อง!!!

พื้นที่ยื่นมาตรงหน้าถูกดาบกันเอาไว้ ทว่าเขาไม่สามารถชดชวางกรงเล็บของตัวกลายพันธุ์ตัวอื่นที่เข้ามาด้านหลังในเวลาเดียวกันได้

“อ้อ อีก...”

เลือดกระเซ็นลงพื้น ไหลซ่ายที่โดนโจมตีขยับไม่ได้ อาจเป็นเพราะกล้ามเนื้อฉีกขาด

โชคดีที่ดาบยังอยู่ในมือขวา โซรัมกัดฟันแน่นและขยับดาบ เขาใช้ดาบฟันปากที่อ้ากว้างของตัวกลายพันธุ์ ก่อนจะหันกลับไปโจมตีสัตว์ประหลาดอีกตัวซึ่งมีเลือดเประอยู่บนกรงเล็บ เลือดสาตกระเซ็นไปทุกที่ที่โซรัมเคลื่อนไหวราวกับกิ่งไม้ที่ร่วงหล่นในช่วงต้นฤดูหนาว โซรัมยังคงกวัดแกว่งดาบต่อไปโดยไม่สนใจร่างกายที่ห้อยร่องแรงของตัวเอง

ต่อสู้กับพวกตัวกลายพันธุ์จนถึงที่สุด และถูกพวกมันฉีกเป็นชิ้นๆ จนตาย ณ ที่แห่งนี้

โซรัมมีกลางสังหรณ์ว่านี่คือช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต

เขายังคงต่อสู้ในแนวหน้าเพียงลำพัง ยังมีผู้พิทักษ์เหลืออยู่บ้างในสนามรบนี้ แต่ไม่มีใครกล้าเข้ามาใกล้

ชินโซรัมเป็นผู้พิทักษ์ระดับหัวหน้าที่ชอบใช้อำนาจตามใจตัวเองแทนที่จะยืนอยู่แนวหน้าในฐานะผู้บังคับบัญชา ในชาตินี้ เขาพยายามสกัดกั้นรอยแยกด้วยวิธีนั้น ทว่าสุดท้ายก็ล้มเหลว แต่เนื่องจากมันเป็นความผิดพลาดของตัวเขาเอง จึงไม่มีสิทธิ์หรือมีเหตุผลใดให้ต้องรู้สึกแยกับสถานการณ์นี้

ตึง ตึง ตึง ตึง...

เสียงฝีเท้าหนักดังพร้อมพื้นสั่นสะเทือน ทุกครั้งที่ฝ่าเท้าใหญ่ย่ำลงพื้นยางมะตอยก็แตกกร้าว เมื่อโซรัมที่เคยจัดการกับตัวกลายพันธุ์ตัวอื่นมาแล้วเงยหน้ามอง ก็พบว่าตัวกลายพันธุ์ตัวใหญ่จนยากที่จะคาดเดารูปร่างได้กำลังจางกรงเล็บของมัน เเงด้าทอดลงมาเหนือศีรษะเขาอย่างรวดเร็ว

โฮกกกก!!!

“อ้าก!”

สัตว์ร้ายที่ไร้สติปัญญาอันโหดร้ายและไม่ยอมฆ่าโซรมให้ตายในครั้งเดียว มันบดขยี้ขาข้างหนึ่งของเขาจนละเอียด ส่วนล่างจากต้นขาลงไปถูกฉีกด้วยพลังกำลังซึ่งไร้ความปราณี

“อา อึก...เฮะ...”

ความเจ็บปวดอันน่าเหลือเชื่อทำให้ประสาทสัมผัสเป็นอัมพาต โซรมรู้ว่าความตายอยู่ใกล้แค่เอื้อม รอยยิ้มสิ้นเทาแตกต่างจากสีหน้าที่ซีดเผือดปรากฏขึ้น ตอนนี้เขาไม่สามารถขยับตัวได้แม้แต่ก้าวเดียว เขาต้องตายจากการโดนโจมตีครั้งต่อไปแน่นอน

“หะ...หัวหน้าชิน! เป็นอะไรมากไหมครับ!”

“อย่าเข้ามาใกล้!”

โซรมใช้ความเร็วที่เหลือตะโกนออกไป ผู้พิทักษ์ที่กำลังเข้ามาชะงัก

“ไปให้พ้น! อย่ามาทางนี้ ฉันจะฆ่ามันให้ตายด้วยมือของฉันเอง!”

เขาตะโกนอย่างเดือดดาล เนื่องจากเป้าหมายที่จะสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่ลึกลับเหลว ดังนั้นจะให้ใครเข้ามาใกล้ไม่ได้ทั้งนั้น อย่างน้อยก็เพื่อไม่ให้เกิดฉากจบแสนโหดร้าย

ฝุ่นหนาตลบจนมองไม่เห็นด้านหน้า เขาดำปรากฎขึ้นด้านหลังหมอกมัวสีเหลืองอีกครั้ง สถานการณ์ที่ความตายอยู่ตรงหน้ามักดำเนินไปอย่างเชื่องช้า โซรมมองเห็นร่างนั้นเต็มสองตา

หากเขาตายไปคนเดียวแบบนี้ อย่างน้อยก็สามารถหลีกเลี่ยงฉากจบสุดท้ายที่โหดร้ายได้

ยั่วว่าหากตายเพียง ‘คนเดียว’

เพื่อให้เป็นเช่นนั้น โซรมจึงส่งตัวเองไปด้านหลังของพวกตัวกลายพันธุ์และจงใจส่งคนในทีมอีกคนซึ่งไม่ใช่ಾಯงไปที่อื่น ตอนนี้ทุกอย่างพร้อมแล้วในวินาทีสุดท้าย โซรมค่อยๆ หลับตาลง และ...

พลั๊ก!

ใครบางคนผลักโซรมไปด้านข้าง ร่างที่เอนไปแล้วครึ่งหนึ่งล้มไปข้างหลังอย่างไม่อาจต้านทานได้

โซรมถูกผลักลงไปถึงคลุกฝุ่นบนพื้น เขายกศีรษะขึ้นอย่างยาก

ลำบาก ในเวลาเดียวกันเสียงโอดครวญท่วมต่ำกว่าเสียงของโซรัมก็ดังขึ้น

“...แค็ก”

จุดที่โซรัมเคยยืนอยู่ปรากฏร่างของชายคนหนึ่งที่กำลังส่วนบนโดนกรงเล็บของตัวกลายพันธุ์แทงทะลุจนเลือดทะลัก

“ทำไม...”

ตาที่แดงก่ำของโซรัมเบิกกว้าง เขากันคนไม่ให้เข้ามาใกล้บริเวณนั้นแล้วแต่ทำไม

“ฮันแทฮุน”

ทำไมถึงเป็นนายอีกแล้ว

ความลึนหัวงุดขึ้นบนใบหน้าของโซรัมเป็นครั้งแรก มันเป็นฉากจบเลวร้ายที่สุดที่เขาคาดคิดไว้

“ไม่...ไม่นะ!”

โซรัมคว้าเศษซากของปูบนพื้นเพื่อพยุงตัวคลานและยื่นมือออกไป แม้จะดูน่าสมเพช แต่การโจมตียังต้องดำเนินต่อ กรงเล็บแหลมคมที่เจาะทะลุร่างของฮันแทฮุนถูกดึงกลับไป และเหวี่ยงเข้าหาเขาอีกครั้ง ชั่วครู่หนึ่งนัยน์ตาสีดำของฮันแทฮุนก็จ้องมาที่โซรัม

“หะ...หัวหน้าชิน”

และโซรัมรู้ว่าริมฝีปากเปื้อนเลือดของฮันแทฮุนจะพูดอะไรต่อ

“อย่า!”

ไม่ว่าโซรัมจะร้องคร่ำครวญแค่ไหน ริมฝีปากของอีกฝ่ายก็เอื่อยคำเดียว กับภาพในความทรงจำของเขา ถึงรูปแบบการตายจะแตกต่างกัน แต่คำพูดที่แทฮุนทิ้งไว้ให้ตัวเขายังเหมือนเดิมเสมอ

“คุณต้องมีชีวิตอยู่”

เงามืดกลืนกินฮันแทฮุน ใบหน้าที่ก่อนหน้านี้มองเห็นได้ชัดเจน ร่างกายที่เต็มไปด้วยบาดแผล รวมถึงขาที่อยู่ในชุดต่อสู้สีดำ ทันทีที่คนตรงหน้าพุดจบ เลือดก็สาดกระเซ็นจากจุดนั้นมาโดนหน้าของโซรัม

“ไม่นะ...”

ร่างของฮันแทฮุนทรุดลงกับพื้น เลือดที่ไหลออกจากร่างกลายเป็น

แอ่งน้ำสีแดงเข้ม ของเหลวสีแดงข้นไหลไปตามพื้นจนมาโดนแขนของโซรัม ที่ยื่นออกไป มีเพียงดวงตาที่ปิดสนิทเท่านั้นที่มองเห็นได้ชัดเจนในกองเลือดเนื้อซึ่งแทบไม่เหลือรูปร่างเดิม เขาไม่หายใจหรือเคลื่อนไหวอีกแล้ว อันแทออนเสี่ยงชีวิตจนตัวตายเพื่อช่วยชินโซรัม

เป็นแบบนี้อีกแล้ว

“ไม่ละ ไม่ละ! แม่เอ๊ย อันแทออน! อย่าเป็นแบบนี้! อย่าตายก่อนฉัน! อันแทออน!”

แน่นอนว่าไม่มีคำตอบกลับมา โซรัมส่งเสียงร้องขณะจับก้อนปูนที่ถูกย้อมไปด้วยเลือด

“อะ...ไฉ่บ่านี! ทำไม! เวรเอ๊ย ทำไมถึงทำกับฉันแบบนี้อีกแล้ว! ไม่! ไม่ละ!”

เลือดบนแก้มไหลลงมาเหมือนน้ำตา ไม่ว่าโซรัมจะตะโกนจนเส้นเลือดตรงคอปูดขึ้นมาขนาดไหน ก็ไม่มีคำตอบจากอันแทออนที่ตายไปแล้ว

“อา อ่า...”

โซรัมมองจุดที่อีกฝ่ายตายด้วยสายตาว่างเปล่า ตอนที่อันแทออนถ่วงเวลาไว้ให้ โซรัมเลือกที่จะวิ่งหนีไปก็ได้ แต่ถึงแม้จะบอกให้มีชีวิตอยู่ต่ออีกนิด จุดจบก็ถูกกำหนดไว้แล้ว

ผู้พิทักษ์คนอื่นๆ พยายามเข้ามาช่วยโซรัม ทว่าเขาก็ใช้แรงเหวี่ยงสุดท้ายผลักทุกคนออกด้วยความโกรธแค้น แล้วก็นั่งอยู่ตรงนั้นพร้อมสายตาเลื่อนลอย

“ไว้เจอกันใหม่นะ ไฉ่หม่าบ่า”

คำพูดที่เขาพ่นออกมาพร้อมกับอดกลั้นกลายเป็นคำพูดสุดท้ายของตัวเอง เมื่อตัวกลายเป็นธุลีอีกตัวได้กลิ่นเลือดจึงเดินเข้ามาใกล้และยกเท้าขึ้นร่างเขาถูกบดขยี้ยู่ใต้เท้าของมัน โซรัมเสียชีวิต ณ ที่แห่งนั้น ขณะจ้องศพของอันแทออน

สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม

.

2025.10.15

สาธารณรัฐเกาหลี การอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่
ประกาศอพยพประชาชนฉุกเฉินในเขตชงพากู

2025.10.17

เจ้าหน้าที่ปฏิบัติการ ผู้พิทักษ์อันแทฮุน (ระดับหนึ่ง) เสียชีวิต
หัวหน้ากอง ผู้พิทักษ์ชินโซรัม (ระดับหนึ่ง) เสียชีวิต
ทั่วกรุงโซลกลายเป็นดินเจียน²

2025.10.19

เกิดดินเจียนขึ้นทุกที่ยกเว้นบางพื้นที่ในเขตมหานคร
การอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ในเมืองพูซาน

2025.10.21

NCRO องค์กรความร่วมมือแห่งชาติเพื่อบรรเทาภัยพิบัติรอยแยก
ประกาศละทิ้งการช่วยเหลือสาธารณรัฐเกาหลี

2025.10.2...

---...---

.

...

² ดูกู้ใต้ดิน แต่ปัจจุบันใช้ในความหมายที่ว่า เป็นพื้นที่พิเศษเพื่อทำการกิจใด
ภารกิจหนึ่ง

.
.
20...---
---...
2015...
...---
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่
สอง...)
.
.
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่
...)
2014.02.07
สาธารณรัฐเกาหลี การสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สอง (รอบที่สี่)



“มีลูกตั้งสามคน ถึงเคยคิดว่าน่าจะมีคนหนึ่งไม่เต็มเต็ง แต่ถ้ารู้ว่าจะเป็น
ลูกคนที่สาม ก็คงมีแค่สองคนไปแล้ว จี”

เสียงต่าง ๆ เริ่มดังขึ้นและวนซ้ำไปมาเหมือนลำโพงพัง เสียงเมื่อครู
คือเสียงที่โซรัมเคยได้ยินตอนเขาอายุประมาณหกขวบ

ชินโซรัมเป็นลูกชายคนที่สามของชินซองแท สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
เขตดงอุณกู กรุงโซล โซรัมได้ชื่อว่าเป็นเด็กสมองช้า สมาชิกครอบครัว
ของสภาผู้แทนราษฎรที่ประสบความสำเร็จมาด้วยความยากลำบากไม่เข้าใจ
ความเร็วในการเรียนรู้ของโซรัม มีเหตุผลอะไรที่ทำให้เด็กเติบโตมาเป็น

แบบนั้นในสภาพแวดล้อมที่เพียบพร้อมและสมบูรณ์ทุกอย่าง ดังนั้นพ่อแม่จึงแก้ไขเรื่องสมองช้าของเด็กด้วยการบังคับกดดัน ถ้าผลออกมาไม่ดีก็จะต้อนให้เข้ามูม เมื่อถึงจุดหนึ่งมูมมอมของพวกเขาก็เปลี่ยนจากแค่รู้สึกไม่พอใจและถือไม่เรียวชู้ มาเป็นการมองภาระที่น่ารำคาญ

เพราะทัศนคติของพ่อแม่เป็นแบบนี้ พวกพี่ๆ จึงไม่ต่างกัน โซรัมเติบโตมาในฐานะน้องคนสุดท้องที่อ่อนแอสุด และใครจะทำอะไรใส่เขาก็ได้ ต่อให้ทำอะไรมากก็จะถูกพรากไปและโดนปฏิบัติเหมือนคนไร้ค่า

“ซินโซรัม โดนตีไปทีเดียวยังร้องไห้เลยนั่นหะรอ ถ้ารีบโผล่หน้ามาตอนที่บอกให้มากก็ไม่โดนตีแล้ว”

“ทำไมถึงเรียกแกมานั่นหะรอ วันนั้นแกทำอะไรมาละ เซเบ็ตดน³ มันทำไมนัก ดูมัน ไอ้เวอร์ ดูมันมอม ไปฟ้องแม่สิ ฟ้องเลย”

“เฮ้อ เชื้อฟ่งพี่เขาหนอยเถอะ เรื่องแค่นี้ต้องมาบอกฉัน ทั้งๆ ที่แกทำอะไรไม่เคยดีสักอย่าง แต่ก็ยังโลกมากอีก ทำบ้านวุ่นวายไปกันใหญ่”

ท่ามกลางความใจร้ายและความเย็นชาเหล่านั้น โซรัมก็เติบโตขึ้นจนอายุได้สิบแปดปี

ในปีนั้น วงจรการเกิดรอยแยกภายในประเทศซึ่งเชื่อกันว่าเสถียรมานานหลายปีถูกทำลายลง หลังเกิดการอุบัติของรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งแรกเมื่อสามปีที่แล้ว รอยแยกก็ปะทุขึ้นพร้อมกันทั่วประเทศอีกครั้ง

ทั่วประเทศถูกสัตว์ประหลาดน่ากลัวที่ปรากฏตัวผ่านรอยแยกสีดำโจมตี ผู้ที่รับรู้จำนวนไม่มากที่ถูกส่งไปสกัดกั้นพวกมันต่อสู้อย่างเด็ดเดี่ยวและกลายเป็นวีรบุรุษ อย่างน้อยตอนดูการถ่ายทอดสดเหตุการณ์เหล่านี้พวกพี่ชายก็ไม่ได้รับกวนเขา ดังนั้นโซรัมจึงสามารถจดจ่อกับหน้าจออยู่ตรงมูมห้องได้

ขณะดูการต่อสู้ของเหล่าฮีโร่พร้อมหัวใจที่เต้นแรง ก็คล้ายว่ามีความปรารถนาบางอย่างเกิดขึ้น

หลังจากนั้นไม่กี่วัน ซินโซรัมก็กลายเป็นผู้ต้นรู้ระดับหนึ่ง

³ เงินที่ได้รับเมื่อการระงับอาวุธในวันขึ้นปีใหม่



“รอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สองที่มีพลังทำลายล้างจนเห็นเพียงความสิ้นหวังไปจนถึงตอนสุดท้าย ถูกสกัดกั้นโดยเจ้าหน้าที่สำนักงานใหญ่ด้านภัยพิบัติและความปลอดภัย พวกเขาคือผู้ตื่นรู้ซึ่งเป็นนักเรียนมัธยมปลายสามคนเป็นผู้ที่ปกป้องพลเมืองทั่วทั้งเมืองราวกับว่าสวรรค์มาโปรด พวกเขาตื่นรู้ในช่วงเวลาที่เกิดวิกฤตพอดีค่ะ”

“ใช่แล้วครับ ทั้งสามคนคือ ซอมินกิ นักเรียนโรงเรียนมัธยมออรอง⁴ เมืองพูซาน คิมกาอิล นักเรียนโรงเรียนมัธยมนมดงในเมืองยั้งจูซี จังหวัดคยองกีโด และชินโซรัม นักเรียนโรงเรียนมัธยมภาษาต่างประเทศคยองกรุงโซล นำแปลกที่พวกเขาเป็นนักเรียนมัธยมปลายชั้นปีที่สองซึ่งมีอายุเท่ากัน และคาดว่าจำนวนผู้คนที่นักเรียนทั้งสามช่วยชีวิตไว้เกินหนึ่งหมื่นคนเลยครับ”

“ในบรรดานักเรียนเหล่านี้ ชินโซรัมกำลังเป็นประเด็นที่น่าจับตามอง เพราะเขาเป็นลูกชายคนที่สามของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรชินซองแทคะ”

สถิติที่เลื่อนรางค่อยๆ พื้นดิน เมื่อมองลงไปเขาก็เห็นชุดคนใช้พันอยู่รอบตัว แขนขาของเขาสั้นกว่าตอนสวมชุดต่อสู้ขณะอยู่ตรงหน้ารอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ ความทรงจำทั้งหมดกลับเข้าที่เข้าทาง และสถานการณ์ก็กระจ่างขึ้น

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่โซรัมประสบกับเหตุการณ์แบบนี้

เขารู้อยู่แล้วว่าบริเวณใต้บนร่างกายตัวเองที่เจ็บปวด แขนขวา ขาขวา และหลังฉีกขาด ทันทีที่ชินโซรัมวัยสิบแปดปีตื่นรู้พลัง เขาก็ออกไปช่วยเหลือผู้คนโดยไม่พักแม้แต่วินาทีเดียว เด็กที่ถูกปฏิบัติเหมือนคนโง่มาทั้งชีวิตกลายเป็นฮีโร่ และเขาก็รู้สึกตื่นเต้นมาก

เขาไม่เคยแม้แต่ฝันว่าจะได้กลับมาในช่วงเวลานี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ดังนั้นเขาจึงใช้ร่างกายอย่างเต็มที่

⁴อ่านว่า ออ-ระ-ยง

“ท่าน สส.ชินชองแท ปกติลูกชายของท่านเป็นคนแบบไหนหรือครับ”

“โซรัมลูกผมเนี่ย เขาเป็นเด็กร่างกายอ่อนแอและจิตใจอ่อนโยนตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วครับ ผมไม่เคยคิดว่าเขาจะต้องมาแบกภาระอันหนักหนาสาหัสในการเป็นผู้ต้นรู้ ร่างกายยิ่งอ่อนแออยู่ด้วย จะเจ็บอะไรตรงไหนหรือเปล่า ทั้งผม ทั้งภรรยา และพี่ ๆ ของโซรัมกังวลกันตลอดเลยครับ...เฮ้อ ยิ่งมาเห็นเขาบาดเจ็บจนเป็นลมหมดสติแบบนี้ นอกจากภูมิใจแล้ว ใจคนเป็นพ่อก็ยิ่งแตกสลายครับ”

“ครับ ตอนนี้น่าจะเป็นกังวลมากเกินไปนะครับ...เอ่อ ผู้กำกับครับ เหมือนโซรัมจะฟื้นแล้วนะครับ”

“กล้อง ถ่ายไปตรงเตียงทางนั้น ชุมนักเรียนโซรัมด้วย”

“นักเรียนโซรัม ได้ยินไหมครับ”

คำว่านักเรียนโซรัมตอกย้ำสถานการณ์ปัจจุบัน ถ้าโซรัมอายุสี่สิบแปดปี คงไม่มีใครเรียกเขว่านักเรียน พูดย่ออย่างคือตอนนี้เขาดูเป็นเด็กในสายตาของคนอื่น

ชินโซรัมกลับสู่อดีตอีกครั้ง

“หัวหน้าชิน คุณต้องมีชีวิตอยู่”

เสียงที่ได้ยินในช่วงเวลาแห่งความตายยังดังก้องอยู่ในหัว เป็นเสียงที่อยากจะซุดสมองเพื่อลบทิ้งถ้าทำได้

“นักเรียนโซรัม เราขอสัมภาษณ์หน่อยได้ไหมครับ”

“โซรัม พ่อรู้ว่าลูกเหนื่อย แต่มีหลายคนสนใจในตัวลูกมาก พ่อภูมิใจในตัวลูก...”

“อ้าก! ไ้อ้บ้า เวเอ๊ย!”

“...หืม”

“ทำไมต้องเข้าไปยุ่งด้วย ทำไมต้องมาตายก่อนทุกครั้งเลย แม่เอ๊ย! เว! ใครขอให้ช่วย! ทำไมถึงต้องช่วยฉันตลอดเลย ทำไม!”

เขาปล่อยหมัดสองข้างลงบนเตียงราวกับระบายความโกรธและกััดพันกรอด

“ไ้อ้บ้า ถ้าอยากตายมากก็ไปตายคนเดียวสิวะ!”

ทำไมต้องยกชีวิตให้คนที่ไม่ต้องการมันด้วย เสียงตะโกนที่เต็มไปด้วย
ความแค้นดังก้องท้องผู้ป่วย

“ท่าน สส.ครับ ไหนท่านบอกว่านักเรียน...โซรัม นิลัยเจียบขริม...”

นักข่าวยิ้มกระอักกระอ่วนเมื่อได้ยินคำสบถจากปากนักเรียนชายหน้าตาน่ารัก
ตอนนั้นเอง สส.ชินซองแท่ที่ตกใจจนตัวแข็งทื่อก็รู้สึกตัว

“มะ...ไม่ อาการของชินโซรัมท่าทางจะยังไม่ค่อยดี ปิดกล้องก่อนรับ
ออกไปให้หมด!”

“ฮันแทฮุน แม่ง ไอ้สารเลว...”

ทีมงานถ่ายทำและผู้เป็นพ่อที่กำลังส่งเสียงดังไม่ได้อยู่ในสายตา
โซรัมเลย สิ่งที่อยู่ในหัวของเขามีเพียงช่วงเวลาสุดท้ายของชาติที่แล้ว

ทำไม...ถึงสละชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเขาตั้งสามครั้ง

หลังจากโซรัมตื่นรู้ตอนอายุสิบแปด คราวนี้เป็น ‘ครั้งที่สี่’ แล้วที่เขา
ต้องใช้ชีวิตต่อ

ในชีวิตที่ซ้ำซากอย่างไรเหตุผล โซรัมเป็นผู้พิทักษ์ภายใต้สังกัดรัฐบาล
ทุกครั้ง และทุก ๆ ครั้งก็ต้องได้พบชายที่ชื่อฮันแทฮุนในฐานะผู้พิทักษ์
เพื่อนร่วมงาน และยามสถานการณ์วิกฤตที่สุด เขาก็รอดชีวิตมาได้เพราะ
อีกฝ่ายใช้ชีวิตตัวเองเพื่อช่วยเหลือกัน

หลังจากนั้นเมื่อโซรัมถึงแก่ความตาย เขาจะกลับมาสู่ช่วงเวลานี้ ตอนที่
อายุสิบแปดปี

“...”

โซรัมนอนขดตัวอยู่ในชุดคนไข้เหมือนโดนอะไรทับไว้ เขาหลับตาแน่น
ในความมืดระหว่างเขากับแขน นอกหน้าต่างมีเสียงไซเรนดังต่อเนื่อง เพราะ
ช่วงเวลาที่เขาย้อนกลับมาเป็นช่วงที่เพิ่งสกัดกั้นรอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สองได้

หลังจากนั้นประเทศเกาหลีใต้ก็สงบสุขอยู่หลายปี แต่ท้ายที่สุด
รอยแยกใหญ่ครั้งที่สามและสี่ก็อุบัติขึ้นอยู่ดี แม้ตอนนี้โซรัมจะยังเป็น
นักเรียนอยู่ แต่เมื่อถึงเวลานั้นเขาจะได้เข้าสังกัดสำนักงานปราบปราม
รอยแยกสำนักงานใหญ่ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ในตำแหน่งหัวหน้ากอง
ผู้พิทักษ์

เขาที่อายุยี่สิบแปดกลับมาตอนอายุสิบแปดอีกครั้ง

ในช่วงเวลาที่ต้องตายไปอย่างไร้ความหมาย ความเสียใจย่อมผุดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ น่าแปลกที่เมื่อย้อนกลับมายังอดีตพร้อมความเสียใจเต็มเปี่ยม สิ่งที่น่าประหลาดกลับเป็นความหวัง หากได้ใช้ชีวิตในช่วงเวลาเดิมอีกครั้ง เขาคิดว่าจะสามารถทำสิ่งที่เคยทำได้ไม่ดีพอ สิ่งที่เคยทำพลาด หรือสิ่งที่เคยล้มเหลวให้ได้

เขาจะใส่ใจผู้พิทักษ์อียายองที่เป็นเพียงนักเรียนให้มากขึ้น

จะไม่ปล่อยให้โชคมีนากับผู้อำนวยการแพคเกจซองเสียชีวิตอย่างเปล่าประโยชน์ระหว่างเหตุการณ์ร่อยแฉกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม

จะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมขึ้นทั้งก่อนและหลังเหตุการณ์ดันเจี้ยนไฟไหม้ที่ภูเขามุกฮันซาน

เขาจะไม่ปล่อยให้คิมกาอีลมีมิลทินและกุกวิพากษ์วิจารณ์จนต้องจบชีวิตตัวเอง

ช่วงเวลามากมายที่ผลลัพธ์อาจดีกว่านี้ได้ โทมัสเฝ้าร่วมกับโคลนที่หนักอึ้งจนเขามองไม่ถึง

แต่ยิ่งเริ่มใหม่ซ้ำๆ ความหวังก็ยิ่งลดลง เขาเหนื่อยทั้งกายและใจเกินกว่าจะลุกขึ้นยืนพร้อมความมุ่งมั่นว่าครั้งนี้จะต้องสำเร็จ ตอนนั้นเมื่อต้องเผชิญกับช่วงเวลาเดิมเป็นครั้งที่สี่ โซรัมกลับไม่สามารถเงยหน้าขึ้นได้

“ล้มเหลวมาสามครั้งแล้ว...”

แล้วครั้งนี้จะแตกต่างออกไปไหม

ความสงสัยนี้ยิ่งเพิ่มน้ำหนักให้กับความหมดอาลัยตายอยากของเขา

“ชินโซรัม!”

ตอนนั้นเองประตูห้องผู้ป่วยก็เปิด สส.ชินซองแท่เข้ามาพร้อมใบหน้าแดงก่ำด้วยความโกรธ

“แกบ้าหรือเปล่า! พุดจาแยๆ เหมือนฉันไม่เคยสั่งสอนต่อนักข่าวแบบนั้น! มองไม่เห็นหรือไงว่ามีกล้องอยู่!”

ทันทีที่ไม่มีใครจับตามอง ชินซองแท่ก็กลับมามีท่าทีดังเดิม และเดินเข้ามาใกล้เตียงพร้อมเสียงฝีเท้าที่ฟังดูคุกคาม

“เวลาอยู่ต่อหน้าผู้ชายทำตัวให้ดีๆ ด้วย ฉันบอกให้พวกเขาหลบคลิบไปแล้ว แต่ถ้ามัวแต่นี้มันแพร่พรายออกไป ก็ให้บอกว่าแกล้งสน นึกว่าเห็นภาพหลอนที่มาจากรอยแยก เข้าใจไหม”

“...”

แม้ สส.ชินชองแทจะเดินเข้ามาด้วยอาการโกรธจัด แต่จริงๆ แล้วเขาไม่ได้อารมณ์เสียถึงขั้นนั้น ถึงอย่างไรหนึ่งในลูกของเขาก็กลายเป็นผู้ตื่นรู้ระดับหนึ่งที่ว่ากันว่าน่าฟัง หลังจากได้ยินข่าวนี้ หัวหน้าพรรคก็ถึงขั้นโทรศัพท์หาโดยตรง แต่เขาตั้งใจที่จะไม่แสดงออกมากนัก

ชินโซรัม ลูกชายคนเล็กเป็นคนประเภทที่จะหัดตัวและเอ่ยขอโทษอย่างหวาดกลัวหากถูกตะโกนใส่ ชินชองแทจึงตั้งใจจะใช้โอกาสนี้กำชับอีกฝ่ายอย่างหนักแน่นว่าจะยกโทษให้แค่ครั้งนี้ และให้ทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัดเพื่อจะได้ไม่ทำผิดพลาดอีกในอนาคต

และมันต้องเป็นเช่นนั้นแน่นอน ทว่า...

โซรัมมอง สส.ชินชองแทซึ่งดูเหมือนว่าตอนที่เขาจำได้ครั้งล่าสุดพลางเปิดปากพูด

“ไม่ครับ ถ้าสืบตามาเห็นสถานการณ์แล้วร้ายหนักก็ต้องสบถอยู่แล้ว”

“อะ...ว่าไงนะ”

สามชาติที่ผ่านมาเต็มไปด้วยความเสียใจ แต่ด้วยโอกาสที่ได้รับมาซ้ำๆ เขาจึงแก้ไขบางสิ่งไปเรียบร้อยแล้ว

มีช่วงชีวิตหนึ่งที่เขาต้องดิ้นรนเพื่อให้ครอบครัวยอมรับ เขาเคยประสบกับความล้มเหลวและความเสียใจในเรื่องนี้มาก่อนแล้ว สำหรับโซรัมครอบครัวคือเหล่าคนที่เขาตัดขาดไปตั้งแต่ชีวิตที่สอง

“ฮะ ชินโซรัม นี่แก...เป็นบ้าไปแล้วหรือไง สมอยังไม่ฟื้นดีเหรอ”

“เมื่อกี้ถามผมว่าบ้าหรือเปล่าไม่ใช่หรอครับ จักรการหากินกับลูกที่ตัวเองทอดทิ้งคิดว่ามันง่ายนักหรอครับ”

“ไอ้ลูกเวร! นิสัยเสีย! เดี่ยวบ๊ิด!”

เสียงตะคอกของพ่อไม่มีผลต่อโซรัมอีกต่อไป กระทั่งการง้างมือเพื่อจะทุบตีก็ไม่ได้ดูน่ากลัวอีกแล้ว หากคนธรรมดาคิดจะตีพวกกระดပ်หนึ่ง คนที่

จะเจ็บย่อมมีแต่คนดี

“อย่าส่งเสียงดังสิครับ ยังไงนี่ก็ห้องคนไข้ที่เข้ารับการผ่าตัดนะครับ”

โซรัมที่ชอบยกมือขึ้นแตะปากจนเป็นนิสัย ปลอมมือลงทันทีราวกับจะโยนมันทิ้งไป

“เฮ้อ สิบบุหรีไม่ได้ไปอีกสองปีสินะ...”

ทันทีที่ตระหนักถึงความจริงข้อนี้ เขาก็ถอนหายใจหนักที่สุดเท่าที่เคยทำได้

“...ชินโซรัม คิดให้ดีๆนะ แกอาจจะเหิมเกริมเพราะได้เป็นผู้ตื่นรู้ แต่ถ้ายังก้าวไร่ประโยชน์แบบนี้ ฉันทำให้แกไปถึงจุดจบได้เลยนะ”

“ท่าน สส.ชินซองแท”

ชินซองแทที่ถูกเรียกชื่อตกใจมาก แววดาของโซรัมขณะเรียกชื่อเขาดูไม่คุ้นเคยสักนิด เหมือนอีกฝ่ายไม่ใช่ลูกของตัวเอง

“คุณจะทำอะไรครับ”

“แกยังเป็นแค่นักเรียนมัธยมปลาย ถ้าโดนไล่ออกจากบ้าน...”

“ครับๆ โดนไล่ออก ไหนๆก็ไหนๆแล้ว ตัดพ้อตัดลูกกันไปเลยครับ ทำสัญญาว่าพวกเราจะไม่ติดต่อกันอีก ให้ต่างคนต่างคิดว่าตายจากกันไปแล้ว ป่าวประกาศให้ภายนอกรับรู้ด้วยนะครับ”

การถูกรังไห้อยู่กับครอบครัวที่เห็นแก่ตัวแค่ครั้งเดียวก็เกินพอ จากนั้นไปจะไม่เหลือความเสียใจใดๆอีก

“กะ...กลัวดียังไง...”

การที่โซรัมซึ่งเคยโหยหาความสนใจจากครอบครัวอย่างยิ่ง พุดถึงการตัดสายสัมพันธ์ได้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น ทำให้ สส.ชินซองแทตอบโต้ไม่ออกไปพักหนึ่ง ทว่าหลังจากนั้นก็โกรธที่แพ่เด็กซึ่งไม่ได้วิเศษวิโสอะไรที่ผ่านมามีเด็กคนนี้ทั้งไร้ประโยชน์และไม่สามารถแยกแยะได้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี

“แกมันเด็กเหลือขอเอาแต่ใจ แม่สอนแกมาอย่างไร ทำไมถึงคิดไม่ได้ว่าอยู่บ้านนี้มันสบายขนาดไหน!”

“งั้นบอกมาสิครับ คุณเคยทำอะไรเพื่อผมบ้าง และคุณชูงะเอาอะไร

จากผมบ้าง”

“เงินค่าขนมที่แกได้จนถึงตอนนี้...”

“คุณไม่รู้หรือครับว่าพวกพี่ๆ แยกค่าขนมไปหมด ผมไม่เหลือเงินสักแดง ตอนที่เห็นแบบนี้ คุณยังชมว่าพวกเขาทำถูกต้องที่รู้จักความเป็นพี่เป็นน้องนี้ครับ”

“แกคิดว่าแกได้ไปแค่เงินเธอ ไหนจะค่าอาหาร ค่าเสื้อผ้าอีกตั้งเท่าไร”

“ผมทิวโหยและถูกทูปตีครับ”

ขณะที่ชินซงแทกำลังจะเอ่ยปากพูดต่อ โซรัมก็ดบุ่มเรียกพยาบาลที่อยู่ข้างเตียง เนื่องจากคนไข้เป็นนักเรียนมัธยมปลายที่เป็นฮีโร่และได้ออกข่าว หมอและพยาบาลจึงกรูกันเข้ามาอย่างรวดเร็ว สส.ชินซงแทที่ให้ความสำคัญกับภาพลักษณ์ต่อสาธารณชนมารีบปิดปากทันทีที่คนนอกปรากฏตัว แต่ก็ไม่อาจซ่อนสีหน้าขุนเคืองได้ทั้งหมด

“คนไข้...ชินโซรัม ร่างกายเป็นยังไงบ้างคะ”

โซรัมยิ้มสุภาพให้พยาบาลที่เป็นกังวลและตอบว่าสบายดี ตอนแรกการตัดสายสัมพันธ์กับครอบครัวถือเป็นเรื่องน่าสะเทือนใจ แต่ตอนนี้เขากลับไม่รู้สึกละเลยแล้ว

“คือพ่อผมบอกว่าจะฟังคำอธิบายการผ่าตัดและจะเซ็นใบยินยอมครับ”

หมอและพยาบาลรับรู้ได้ว่าเป็นสัญญาณขอความช่วยเหลือจากโซรัม แม้ว่าห้องผู้ป่วยเดี่ยวจะเก็บเสียงได้ดี แต่เสียงตะคอกก็ดังพอได้ยินไปถึงโถงทางเดิน

“เข้าใจแล้วค่ะ ถ้าอย่างนั้นท่าน สส.กรุณาออกไปข้างนอกด้วยนะคะ”

“ไม่ นั่น...”

“คุณน่าจะยุ่งมาก ไปที่แผนกธุรการและฟังคำอธิบายดีกว่าครับ ติดต่อชั้นหนึ่ง บอกให้เขาเตรียมให้พร้อมด้วยนะ”

“ได้ค่ะ”

“คงกลับบ้านเลยใช่ไหมครับ กลับดี ๆ นะครับ”

โซรัมโบกมือ

“อา แล้วก็ต้องไปผมจะไปอยู่ที่ศูนย์ใหญ่ ดูแลพีๆ ให้ดีนะครับ”

นั่นคือคำเตือนที่เต็มไปด้วยความจริงใจของโซรัมผู้เคยเห็นอนาคตมาแล้วถึงสามครั้ง สส.ชินซองแทถูกผลักออกจากห้องผู้ป่วย โซรัมได้ยินเสียงผู้คนกล่าวลาอีกฝ่ายมากมาย ดังนั้นคนคนนั้นคงไม่กลับมาอีกในที่สุดห้องผู้ป่วยก็เงียบลง โซรัมเอนหลังและหลับตา

“เฮ้อ...”

ภาพจากชาติที่แล้วยังคงวนเวียนอยู่ในใจ

ในชีวิตแรก ชินโซรัมยังเป็นเด็ก เด็กผู้ไม่รู้อะไรเลยที่จู่ๆ ก็กลายเป็นฮีโร่ตอนอายุสิบแปดปี เขาถูกรอรับโดยครอบครัวที่ต้องการใช้ประโยชน์จากผู้พิทักษ์ซึ่งกลายเป็นประเด็นร้อน เขาคัดดันกับความคาดหวังและภาระหน้าที่ที่ถูกวางให้เป็นครั้งแรก และบรรณาธิการจะได้รับการยอมรับจากครอบครัวซึ่งไม่เคยได้รับมาก่อน ระหว่างนั้นเขาทำให้บรรดาเพื่อนๆ ผู้พิทักษ์ต้องเข้ามายุ่งเกี่ยวกับเวทีการเมือง และให้ความสำคัญกับคำสั่งจากครอบครัวมากกว่าจากสำนักงานใหญ่

ขณะคืนรนเพื่อให้เป็นที่สนใจทั้งที่ไม่สามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี เขาก็ถูกอันแทฮุน เพื่อนร่วมทีมสละชีวิตเพื่อช่วยเหลือในเหตุการณ์ร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สาม อย่างไรก็ตาม หลังจากนั้นเขาก็ตายไปอย่างเปล่าประโยชน์โดยทำอะไรไม่สำเร็จเลย

ดังนั้นเขาจึงคิดว่าโอกาสที่ได้กลับมามีชีวิตครั้งที่สอง คือปาฏิหาริย์ที่ได้รับมาเพื่อแก้ไขชีวิตชาติก่อนซึ่งน่าสมเพชของตัวเอง

โซรัมมุ่งมั่นตั้งใจใช้ชีวิตในทิศทางตรงกันข้ามกับชาติแรก เขาอดทนวิ่งไปข้างหน้าเท่านั้น ไม่มองดูตัวเองและสิ่งรอบตัว เขาทำเหมือนว่าตัวเองเป็นคนที่เกิดมาเพื่อรับมือกับร่อยแยก เขายังเชื่อว่าการทำแบบนี้คือวิธีตอบแทนชีวิตที่อันแทฮุนมอบให้ในชาติแรก นี่เป็นเหตุผลที่เขามุ่งมั่นอย่างหนักเพื่อค้นหาวิธีสกัดกั้นร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามและปกป้องประเทศนี้

ในชีวิตที่สาม เขายังคงเดินหน้าด้วยแรงผลักดันจากชีวิตที่สอง และในที่สุดก็หยุดร่อยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สามได้ แน่แน่นอนว่าระหว่างนั้นมีความเสียใจและความจริงมากมายที่เขาเลือกเพิกเฉยใส่ แต่เขาเชื่อว่าด้วยเหตุนี้

เขาได้แก้ไขเรื่องที่ฮันแทฮุนช่วยชีวิตไว้ และหาคำตอบได้แล้วว่าทำไมต้อง
ใช้ชีวิตเดิมซ้ำถึงสามครั้ง

ทว่าเขากลับต้องคุกเข่าต่อหน้ารอยแยกขนาดใหญ่ครั้งที่สี่ที่อุบัติขึ้น
ที่นั่นฮันแทฮุนช่วยชีวิตเขาไว้อีกครั้ง และความตายก็มาเยือนอีกครั้ง

แล้วชีวิตที่สี่ก็มาถึง

“ฮันแทฮุน...”

ชีวิตนี้ย่อมได้เจออีกฝ่ายแน่นอน เขาต้องคิดให้รอบคอบมากขึ้น
เรื่องวิธีรับมือฮันแทฮุน ผู้ที่ตัวเองติดหนี้ชีวิตแสนหนักหน่วงจนทำให้หายใจ
ไม่ออก

ทว่าตอนนี้ น้ำหนักของความสิ้นหวังซึ่งเกิดจากการใช้ชีวิตซ้ำซาก
มาถึงสี่ครั้งทั้งที่พยายามเต็มที่แล้วท่วมทับเหลือเกิน

เขาอยากหลับตาสักครู่แล้วค่อยตื่นมาคิด เขาเหนื่อยมากจนยาก
ที่จะคิดอะไรได้ในตอนนี้

ชินโซริบ ไม่เข้าใจเลยสักนิด
เหตุใด **ฮันแทอุน** ถึงต้องยอมตายแทนเขาอยู่เรื่อย
ทั้งที่เป็นแค่เพื่อนร่วมทีม มีความสัมพันธ์ไม่ต่างจากคนแปลกหน้า
กว่าประโยชน์สุดท้ายที่อีกฝ่ายทิ้งไว้ก่อนตายคือ

“คุณต้องมีชีวิตอยู่”

คำพูดนั้นยังตราตรึงอยู่ในใจ
กระทั่งชินโซริบย้อนเวลากลับมาใช้ชีวิตใหม่ครั้งที่สี่แล้ว
ไม่ว่าเขาจะพยายามแก้ไขวิธีดำเนินชีวิตอย่างไร
ที่ผ่านมาก็จบด้วยการที่ฮันแทอุนเสียสละชีวิตแทนเขาอยู่ดี

ในชีวิตที่สี่นี้...
หากความสัมพันธ์ระหว่างเขากับฮันแทอุนเปลี่ยนไปจากเดิม
เขาจะหลุดพ้นจากลูปปรกตินี้ได้หรือเปล่านะ...

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8224-2



9 786161 882242

18+

Blood, Angst, Cutting

455 บาท